

De jeugd die ik niet gehad had willen hebben

2023 leek mijn jaar te worden. Een eigen huis, een vaste baan en bonus-ouders. Het deel uitmaken van een gezin, iets wat ik altijd heb gemist in mijn leven. Ik leerde Liza kennen en op dat moment veranderde alles.

Toen ik één jaar oud was, gingen mijn ouders uit elkaar. Ik bleef bij mijn moeder wonen en in 2002 werd mijn halfbroertje geboren. Op datzelfde moment zat mijn vader in de gevangenis voor een celstraf van twee jaar. Ik herinner me nog vaag hoe ik mijn vader opzocht in de gevangenis en hem niet eens een knuffel mocht geven in die kille ruimte. Het was heel onnatuurlijk voor een kind van drie jaar om je vader in de gevangenis te bezoeken. Rond mijn zesde levensjaar ben ik bij mijn vader en opa gaan wonen en mijn opa heeft praktisch tot mijn dertiende voor mij gezorgd. De band tussen mijn moeder en mij is altijd heel mocizaam geweest. De klik was er nooit. Mijn moeder heeft altijd iets van mij willen maken, iets wat ik niet was of wilde zijn. Mijn vader en opa lieten mij juist vrij en in mijn waarde, terwijl ik dat gevoel nooit bij mijn moeder heb gehad.

Als kind was ik helemaal gek op de serie 'Het Huis Anubis'. Ik had alles van de serie en kon soms helemaal opgaan in mijn fantasie. Toen ik ongeveer elf jaar oud was, verhuisden mijn vader en ik naar een woonwagenveld. Maar voor mijn gevoel waren we nog geen jaar later alweer terug bij opa. Mijn vader is niet echt een typische vader. Vroeger was hij echt mijn held en was ik echt een vaderskindje. Het is een man die vaak alles goed bedoelt, maar de uitvoering is wat minder. Ik herin-

ner me nog steeds een beeld van een zomerse dag toen ik op *Noorder* zat, speciaal onderwijs, maar we woonden altijd van april tot augustus op een camping in Leeuwarden. Ik werd dan met een taxibusje opgehaald en weer teruggebracht. Op die dag, toen ik in het busje zat met Anna, een ontzettend lieve vrouw die ik toen al behoorlijk goed kende, zag ik een politiebusje het terrein op rijden van de camping. Ik keek haar als tienjarig jongetje aan en wist al genoeg. Het was vreemd dat het me niet meer verbaasde. Ik liep naar de caravan en zag het politiebusje staan met twee agenten. Dat is wat ik me kan herinneren, misschien waren het er meer. Ik zag hoe ze mijn vader arresteerden die op dat moment karbonaadjes aan het bakken was. Ik ruik die geur nog als ik eraan denk. Mijn vader werd voor mijn ogen in een politiebusje gezet en ik keek samen met mijn opa toe. Volgens mij was ik op dat moment helemaal in tranen. Het is niet normaal dat een kind zijn vader opgepakt ziet worden. Het enige voordeel was dat de pesters die mij op de camping altijd lastigvielen, zagen wat er gebeurde. Uiteindelijk werden het zelfs mijn vrienden. Mijn vader was altijd mijn held en stiekem is hij dat soms nog wel, maar ik ben inmiddels bijna 24 en nu is hij meer een gekke vriend die af en toe om de hoek komt kijken.

Mijn moeder en ik hebben eigenlijk geen contact met elkaar en dat vind ik helemaal prima. Als iets al jaren niet werkt, moet je op een gegeven moment met een oplossing komen en voor mij was dat één gesprek aangaan, het dan afsluiten en verder gaan. Ik ben mijn hele leven op zoek geweest naar warmte, liefde en geborgenheid. Iets wat mijn eigen ouders me niet konden geven. In 2011 kwam ik in aanraking met de serie 'Kees & Co', een serie over een gezin met een vader, een moeder en twee opgroeiende pubers waarbij de meest hilarische situaties voorkwamen. Voor anderen heel herkenbaar, maar voor mij eigenlijk niet. Vanaf dat moment was dat wel altijd wat ik wilde: het 'Kees & Co-gevoel', zoals ik het zelf altijd noem. Ervaren hoe het gaat in zo'n gezin.

2

2013 Domino

Op mijn dertiende werd ik voor het eerst uit huis geplaatst. Ik ging wonen in Drachten. Mijn moeder had destijds het gezag en had besloten, onder het mom van 'als jij mij niet wilt zien, wil ik dat jij je vader niet meer ziet,' dat ik uit huis geplaatst zou worden. Het was de bedoeling dat ik daar een half jaar zou wonen om te kijken of ik een beperking of iets dergelijks had. Daar is nooit echt iets uit naar voren gekomen, tot voor kort. Maar daarover later meer.

Ik trok het niet in Drachten en mijn vader en opa zagen dat. Ik mocht om het weekend naar mijn opa en vader. Direct het eerste weekend dat ik mocht gaan, vond ik het zo ontzettend lastig en moeilijk om terug te gaan, dat mijn vader het heft in eigen handen nam. Hij bracht me op zondagavond laat terug, maar nam mij en al mijn spullen direct weer mee. Ik was zo blij en gelukkig, maar de realiteit haalde me in. 24 uur later stond ik met al mijn spullen weer in dat kleine kamertje met keiharde nieuwe regels.

Ik was er echt van overtuigd dat ik weer thuis kon wonen. Mijn vader was al dingen aan het regelen. Hij had al heel snel een geschikte school voor mij gevonden. Hij werd hoogstpersoonlijk opgebeld door de officier van justitie en die liet hem weten dat als hij mij niet terug zou brengen naar de woning, hij gearresteerd zou worden. Van die dag kan ik me alleen maar vreugde en emotie herinneren.

Ik herinner me hoe boos mijn opa was op mijn moeder, ik heb hem